

més antic d'aquesta cacografia és en un viatger francès, de 1612 que sabia ben poc de les coses catalanes, p.p. Charles Claverie (*RHisp.* LIX, 363, 367, 370). Altres grafies intolerables de gent incontrolada: *Puigmorent* (Guiter, *Française*, p. 357). En canvi, Alart va escriure sempre *Pimorent* (*RLR* IV, 502; *InuLC.*, s. v. *Pimorent* i s. v. *exivernar*). Igual Ponsich.—⁴ En efecte confirmem aquesta dada tan antiga. És en el *Li.Fe.Ma.* § 595 (1. 103.1f.) on el Comte de Cerdanya parla dels «mercatores qui transiebant --- per *Pinomorente* --- in villa Merengs».

Pimpi, V. *Pampa Pina*, V. vol. I, 232 *Pinatell*, *-etell*, V. *Pi Pinçac*, V. *Pilzà*

PINCARÓ

Llogaret amb església a l'alta Garrotxa, pertanyent al terme mun. de Bassegoda, a la punta del serrat que arrencant del Puig de Bassegoda, parteix aigües entre dues branques de l'alta Muga: la de l'Hostal de la Muga, i la de St. Joan de Bauçols i Llorona, (mun. d'Albanyà, Emp.). Oït *pin̄kar̄o* a Bassegoda (1932, exc. 162).

Des del Bassegoda es veia quasi espadat pels dos costats. Preguntat el Dr. Noguera i Massa de Banyoles - Olot, un dels millors coneixedors d'aquelles muntanyes (1973): «que si hi ha roques? - Grans espadats pel costat de la Muga, i també n'hi ha a la banda oposada».

MENC. ANT. 878: Precepte del rei Lluís per al monestir d'Arles, li reconeix: «a Maçanet --- deinde ad Curceabelo, ad Aquilare --- ad *Pino Carcone* --- ad ribo Sambuce» (*MarcaH.*, Col. 800.41), que sens dubte s'ha d'esmenar en *Pino Carilone*, 881: *Pinocarone* (Monsalvatje, VII, p. 25). En lloc d'aquestes cites *Cat. Car.* II, 35.6, 38.28, dona *Pino Karone* i *Pinocarone* a 878. L'*InuLC.*: *Pino Carone* 878, i 881; 1362: *Pincharone* (Monsalv. XVI, 295).

ETIM. D'acord amb la situació i les mencions antigues partim d'una base cèltica PENNO-CARIÓN, formada amb el cèlt. comú PENNOS 'cap', amb el sentit de cap dels rocs, capdamunt del roquissar, combinat amb CARIÓN genitiu plural de -KARJÓ- l'ètimon cèltic del cat. *quer* (*DECat.* VI, 927-935), on ja es publicà aquesta etim. de *Pincaró* (932a30-43), anticipada en els arts. *avenc*, *Jana*, *màscara*, *penya* i *Pimorent*.

Formacions cèltiques paral·leles PENNO-CRUCION, ja de l'època imperial, format amb cèlt. *Crouca* 'munt (de rocs)', que anglitzat ha donat *Penkridge* en el Staffordshire. PENNO-LOCOS 'capdamunt del llac' (cf. *DuNouveau*, s. v. *Chalosse* SENO-LOCIA). La desinència -ÓN de genitiu plural podia ser àtona o accentuada segons els mots, com ho veiem en grec (cf. *Esplugó* al costat d'*Estallon* / *Estanyon*, i *Esplugo* a la Vall de

Boí (*TVBoí*, I, 16 i 17-18), i n'hem trobat altres casos en l'Onom. Però també era natural que s'adaptés a l'accentuació dels noms de lloc ibèrics (BARCINON-, ILURION- etc). El canvi de la E de PENNO- en i, es pot explicar per l'etapa intermèdia *Peŷkaron*, amb la *y* palatalitzant la e en i (*LleuresC.*, 252) però també els grups de N + consonant tendien sempre a tancar la e en i (*LleuresC.* 222: *intrar*, *mintrà* (< *ment(i)rà*), i art. *Cuvinçà* supra). Una combinació paral·lela a la de *Pincaró* (i també amb *Pen-* > *Pin-*), tenim en *Pimorent* < PENNO-MAURENTI.

No és inversemblant que sigui el mateix origen que *Pincaró*, un NL llenguadocià *Piccarou* (280 hab.), agr. a Cintegabelle (HGar.), al N. de Tolosa, admetent que *Pin-* hi va ser substituït pel Lgd. *pi* = oc. ant. PINUS.

PINE, Pont de ~

A l'alta Vall d'Àneu, el darrer pont sobre la Noguera Pallaresa que es troba, en el terme d'Alós pujant cap a les fonts del riu, més amunt del Salt (xx, 161; cf. XXXVII, 91.2). Com suggereixo en *E.T.C.* I, 131 (p) vindria, doncs, del ll. FINEM 'acabament', i fóra un cas d'ultracorrecció del canvi basc de F- en p- en els manlleus apel·latius del llatí; un altre seria *pusso* o *posso* 'parany' de FOSSUM, i la tendència basca hauria actuat viceversa en La Pauil (veg. *Pauil* supra). Per a la conservació pre-catalana de -E llatina, veg. els casos reunits en *E.T.C.* I, 123 i 141.

Pinet, *Pinell*, *Pinetell*, V. *Pi Pinllat*, V. *-Lada*

PINTARRAFES, séquia de ~

Te. de Carlet, Ribera del Xúquer. Només me'n donaren notícia els inf. de Carlet, com nom de la séquia de *pintařřfes* (xx, 175). Sarthou (*GRV* II, 1201), com un despoblat de Carlet. SSiv. 344, ens conta una llegenda d'un poblat moro on foren martiritzats els tres fills cristians d'un rei moro i, els comtes de Carlet, hi han fet fer una petita ermita. És clar que el fet cert és la séquia, d'on l'*ETIM.* àr. *bint ar-ráffa* 'la del caixer', 'la séquia vorejada per un caixer'. L'àr. *ráff* 'cornisa' que en nombre singulariu, *ráffā*, ha donat el cat. *rāfec* 'barbacana', arag. i murc. *rafe* «alero del tejado», sic. *raffu* «coronament di parete chē sporge infuori» i que a Múrcia s'aplica espt. a les séquies: *rafa* «cortadura hecha en el quixero de la acequia o brazal para sacar agua para el riego» (a. 1695, cf. *DECH* IV, 953a9).

L'àr. *bint* pròpiament és 'filla', però en estat constructe *bint* + 'al + x fa el mateix paper personalitzador que el masculí *ibn* 'fill de' = 'el de' = *bint ar-ráffa*